

Jag har läst

”Under Skorpionens tecken”

av Jüri Lina (2013)

samt

”Giftlaboratoriet - Från Lenin till Putin - 90 år av politiska mord”

av Arkadij Vaksberg (2008)

Pia Hellertz – november 2014

År 1997 tog dåvarande statsminister Göran Persson initiativet till en utbildningsskrift som fick namnet ”... om detta må ni berätta...” med anledning av en undersökning av ungdomars kunskaper om nazisternas försök att förinta judar, homosexuella, zigenare, utvecklingsstörda och andra ”icke önskvärda” under andra världskriget. Den var avsedd för att undervisa vuxna, som i sin tur skulle undervisa barn och unga. Skriften försöker redovisa fakta och berättelser om samt visar ohyggliga bilder av nazisternas förföljelser och illgärningar i Tyskland, Polen och i andra europeiska länder.¹

Kommunisternas illgärningar

Tio år senare, år 2008, skrev *Forum för levande historia* en skrift, ”Brott mot mänskligheten under kommunistiska regimer”.² På hemsidan ”Historieuppropet”³ läser jag följande:

”Den statliga myndigheten Forum för Levande Historia har på regeringens uppdrag inlett sin upplysningskampanj om ’brott mot mänskligheten under kommunistiska regimer’”.

Ett stort antal personer samlade sig samma år till ett ”*Upprop mot statlig kampanjhistoria*” och man lyckades få över 450 personer att underteckna det. På hemsidan finns en lista på alla som undertecknat. Ett motiv antyds i ett litet utdrag ur uppropet som citeras här:

”Vi historiker och samhällsforskare som undertecknat detta upprop har olika politiska uppfattningar, men vi förenas i åsikten att det inte kan vara statens och regeringens uppgift att ersätta ordinarie historieundervisning med kampanjhistoria och i detalj föreskriva hur historien ska tolkas och användas.”

Skriften bekräftar dock mycket av det Jüri Lina och Arkadij Vaksberg berättar om i sina böcker, även om böckerna, på grund av sin omfattning, är mer konkreta och detaljerade. I ett slutkapitel gör skriften en mycket intressant jämförelse mellan nazismen och kommunismen och diskuterar om en jämförelse är adekvat och möjlig eller inte. Författarna beskriver svårigheterna med en jämförelse, men gör den ändå.

¹ Skriften fick en hel del kritik. En del av den redovisas på Metapedia, under rubriken ”*Om detta må ni berätta*”. Det handlar dels om att information är vinklad eller utelämnad, om faktafel, om bildmanipulering och förljugna bilder m.m. - http://sv.metapedia.org/wiki/Om_detta_m%C3%A5_ni_ber%C3%A4tta

² Skriften ligger som pdf-fil på http://www.levandehistoria.se/sites/default/files/material_file/brott-faktaskrift-andra-upplagan.pdf

³ <http://www.historieuppropet.se/>

”Det uppfattas ofta som stötande att jämföra förintelsen med de brott mot mänskligheten som begåtts under kommunistiska regimer. Det kan finnas flera olika skäl för detta. Ett kan vara att förintelsen uppfattas som en händelse av så enorm betydelse, något som i så hög grad skakar våra grundläggande föreställningar om människans natur och hennes civilisation, att ingenting annat egentligen kan jämföras med den. Ett annat kan vara att många människor har varit eller fortfarande är anhängare av eller åtminstone har känt sympati för den kommunistiska ideologin och därför antingen inte har trott på eller också ogärna har velat bli påmind om de illdåd som begåtts i dess namn. Ett tredje kan eventuellt vara en avsmak inför en ’tävlan’ mellan två skeenden som vart och ett redan för sig är ofattbart grymt.”

Jag tillhörde den ”progressiva vänstern” under några år på 70-talet. Jag kallade mig marxist-leninist-maoist och var medlem i SKP, Sveriges Kommunistiska parti, under några år. Stalin var gangstern – ingen av oss ville ha med Stalins idéer eller ”stalinister” att göra, men Marx, Engels, Lenin och Mao var lite av halvgudar för oss som engagerade oss i kommunismens världsbild.

Vi studerade och diskuterade deras texter och försökte leva upp till den ”kommunistiska människan”, så som vi uppfattade henne. Det handlade om solidaritet med de utsatta, det handlade om att hjälpa och ge. De som var riktiga ”arbetare” var stolta över detta. Vi andra fick ”klä ut oss” och ”solidarisera oss”. Samtidigt handlade det om att försöka medvetandegöra de ”omedvetna” om kapitalismens vansinne. Vi hade torgmöten och sålde ”Gnistan” på gator och torg. ”Kapitalismen utstöter avvikargrupper” stod det på det plakat i Röd Fronttåget som jag gick med i första gången. Vi kämpade mot moms på maten, mot exploatering av parker och grönområden, för bättre förhållanden på arbetsplatser, för en bättre barnsomsorg och mycket mera. I min dåvarande världsbild fanns det inget negativt med kommunism, tvärtom. Fast visst fanns det grupper som hade extrema idéer och var beredd till extrem handling. Magnus Utvik publicerade år 2011 en bok om sina erfarenheter i en stalinistisk sekt, ”Med Stalin som Gud – Tre tonår i en kommunistisk sekt”.⁴

Successivt började jag dock höra talas om och läsa om tragiska händelser i Kina under ledning av Mao, händelser som verkligen inte stämde med den kommunistiska världsbild jag hade. I mitten av 70-talet tog jag avstånd från kommunismens idéer om revolution, men jag fortsatta i många år att vara ”vänster”, vilket dock var en luddig beteckning. Jag ägnade inte tid åt att utreda.

”Kommunism” kontra kommunism

År 1978 fick jag kontakt med den danske intuitionsbegåvningen Martinus’ världsbild, som han beskriver i sitt huvudverk ”Livets Bog” och ett antal småböcker, där olika teman avhandlas.

⁴ Artikel finns på min boksida, http://www.piahellertz.com/Med_Stalin_som_Gud.pdf

Martinus samlade verk,
”Livets Bog” eller ”Det
tredje testamentet”,
som han menar är
fortsättningen på de Gamla
och Nya testamentena.

I kapitel 4, ”Ett internationellt världsrrike under skapande”, beskriver Martinus framtidens samhälle och kallar det för ett kommunistiskt samhälle. Martinus menar att Jesus var ”världens störste och förste kommunist” och hänvisar till uttalanden som ”Det är saligare att giva än att taga. Den som har två klädnader skall dela med sig åt den som ingen har” med flera. Många av de första kristna levde enligt dessa tankar. Men eftersom mänskligheten ännu inte är mogen för detta levnadssätt så utvecklades andra levnadsformer och ideologier. Förutsättningen för ett äkta kommunistiskt samhälle är en mentalitetsförändring hos människorna, menar Martinus.

Långt senare fick jag hjälp att på ett djupare plan teoretiskt förstå skillnaden mellan ”kommunismen” i den form den praktiserats hittills i världen och Martinus’ version av kommunismen, bland annat med hjälp av Olav Johanssons pedagogiska lilla häfte, ”Drömmen som brast – ’kommunismen’ är död – lever kommunismen?” (1994),⁵ där författaren beskriver den kommunism som Martinus förmedlar i sina verk och jämför den med den ”kommunism” vi sett konsekvenserna av i världen. Jag kommer således i fortsättningen att använda citationstecken när jag talar om den ”kommunism”, som Jüri Lina avslöjar, eftersom den kommunism som Martinus beskriver i sina framtidsvisioner och världsbild, ännu inte har realiserats på Jorden.

Jüri Linas avslöjanden

Boken ”Under Skorpionens tecken” är enligt Lina själv en ”studie i ondska” (s. 524). Det är en ohygglig läsning om extrema psykopaters totalt hänsynslösa handlingar och genomvidriga förhållningssätt mot människor, mot både barn och vuxna, som de ansåg vara värda att utrota. Och utrotningssättet var genomgående ohyggliga. Det handlade om medveten svält, mord och tortyr, om slavarbete på undermålig kost, ohyggliga boendeförhållanden, förföljelser och deportationer till slutstationen Sibiriens läger och mycket mer. År 2013 gick en dokumentär på SVT som hette ”Barnen av Gulag – samhällets fiender”. I programförklaringen på SVT:s hemsida står det:

”Under Stalintiden föddes tusentals barn i Gulaglägren i Sovjetunionen. En del, så små som tre år gamla, ansågs vara samhällsfiender och skickades till Sibiriens arbetsläger. Barnen skildes åt från sina familjer, blev utnyttjade, vanskötta och fick svälta. Dessa offer berättar sina historier i den här dokumentären. En del är födda så sent som på 1950-talet och är idag i 60-årsåldern.”

Jag såg dokumentären och det var en ofattbart smärtsam upplevelse.

Lina skriver ”Sanningen måste fram och de som förtiger illdåd blir medskyldiga” (s. 513). Men det är svårt att läsa sanningen när den är så plågsamt ohygglig. Jag var ofta tvungen att lägga ifrån mig boken efter några sidor, så den, som i den senaste upplagan är på 535 sidor, tog tid och ångest att läsa. Och jag undrar – hur orkade Lina skriva? Jag frågade en annan författare, Majgull Axelsson, på en föreläsning, hur hon hade orkat skriva berättelsen om de grymt sexuellt utnyttjade barnen och de vidriga berättelserna i boken ”Rosario är död” (1989). ”Jag skulle inte orkat att inte skriva den”, svarade hon. ”Jag skulle ha övergett barnen

⁵ En presentation av boken finns på min hemsida, http://www.piahellertz.com/Drommen_som_brast_Olav_J.pdf.

om jag inte skrev och det hade jag inte orkat leva med”. Rosario dog av bland annat att en penisattrapp fastnat i hennes 10-åriga underliv, där en pedofil *läkare* stoppat in den.

Kanske är motivet detsamma för Jüri Lina? Vissa saker orkar man inte vara tyst med.

Om Jüri Lina

Jüri Lina föddes år 1949 i Estland, som då var annekterat av Sovjetunionen. Hans barndom tillsammans med sin mamma och mormor var mycket svår på grund av ”kommunismens” framfart. Fadern hade försvunnit. Hans hat mot ”kommunismen” är således djupt rotad i personliga uppväxterfarenheter. Han tvingades så småningom att fly efter konflikter med KGB, den politiska polisen.

Trots sina erfarenheter blev han en framgångsrik och uppskattad författare och föreläsare – men inte i Sverige. Han har skrivit ett 20-tal böcker på olika språk, åtta på svenska. Några är översatta till engelska och estniska.⁶ Fler böcker är på gång. Bland annat skriver han på en bok om musikens dolda betydelse. Han är också filmare och regissör och har gjort ett antal mycket välgjorda och avslöjande filmer, både om ”kommunismen” och om frimureriet och dess maktambitioner och även fler filmer är på gång. Han beskrivs av vissa som en av världens ledande frimurarforskare. I Sverige har han tystats och stämplats som konspirationsteoretiker. Hans filmer får inte visas på offentliga biografier. Och då vågar naturligtvis endast de modiga och nyfikna läsa hans böcker, se hans filmer och lyssna på hans föredrag.

När han ännu bodde kvar i Estland blev han anmäld för högförräderi på grund av sina böcker om de avslöjanden han gjorde om det som skedde i Sovjet. KGB betraktade honom som kommunistfientlig.

Han berättar i sin bok att nästan samtliga av de stora ”kommunistiska” förbrytarna var frimurare. Och inte nog med det, de flesta var också judar. Det innebär att Linas kritik mot ”kommunismen” och ”bolsjevikjudarna” har lett till att han också kallas antisemit och rasist, d.v.s. att han skulle vara mot judar generellt. Då har man läst hans texter slarvigt. Att vara *antisemit* innebär ju en förföljelse och diskriminering av judar generellt och därmed rasism. Jag upplever inte Linas beskrivningar som rasistiska, utan mer som en saklig beskrivning av historiska skeenden, men med fokus på ”kommunismen”, bolsjevikjudarna och frimureriet i Sovjet. Lina skriver bland annat:

”Ännu år 1944 stod i Nordisk familjebok (nytryck av tredje upplagan, and 10, spalt 1228) följande rader att läsa: ’Det starka judiska inslaget i ledningen av den ryska bolsjevikregimen väckte emellertid flerstädes i Ryssland ovilja och föranledde utbredandet av uppfattningen att bolsjevismen var en övervägande judisk rörelse.’” (s. 297)

Jüri Lina är inte ensam med sina analyser och påståenden. Jag hittar följande tänkvärda citat från judiska skrifter på Internet:

”Kommunismens själ är själen hos judendomen. Därav följer att, precis som den ryska revolutionens triumf för kommunismen var en triumf för judendomen, så kommer även triumfen för fascismen att vara en triumf för judendomen.” (Min översättning)

(*A Program for the Jews and Humanity*, Rabbi Harry Waton, 1939, p. 143-144).

⁶ Jüri Lina berättar i ett mail: ”Den engelska översättningen som utkommer nästa vecka tog min assistent hand om. Det tog ett år. Jag endast korrekturläste översättningen, vilket tog också ett par veckor. Men personförteckningen fick jag göra själv. Det var väldigt jobbigt. Texten granskades också av två språkexperter i London respektive Toronto.”

"Den bolsjevikiska revolutionen i Ryssland var ett verk av judiska hjärnor, av judiskt missnöje, av judisk planering, vars mål är att skapa en ny ordning i världen. Det utfördes på så utmärkt sätt i Ryssland, tack vare judiska hjärnor, och på grund av det judiska missnöjet, och av den judiska planering, kommer det också, genom samma judiska psykiska och fysiska krafter, att bli verklighet i hela världen." (*The American Hebrew*, September 10, 1920, min översättning)⁷

Kanske skulle man, om man nu vill envisas med att använda en betäckning, säga att Jüri Lina är kritisk mot *sionismen*, d.v.s. sionisternas maktanspråk i världen. Jag kan förstå att Lina utsätts för enorm kritik, både på grund av sin kritik av "kommunismen", på grund av sina avslöjande reportage om "bolsjevikjudarna"⁸ och på grund av sina avslöjanden av frimurarna. Det sistnämnda avslöjandet gör han framförallt i boken *"Världsbyggarnas bedrägeri"*, som tyvärr är slutsåld.⁹ Det är laddade ämnen han granskar och avslöjar.

Jüri Lina berättar det vi helst inte vill veta. Men som han skriver, *"För att detta inte ska upprepas, får de som vet inte tåga"* (s. 518). Folkmord pågår fortfarande på flera platser på vår Jord. Massmedia förmedlar ständigt ohyggliga berättelser, nu senast handlar det om Boko Harams härjningar i Nigeria, Al Quaidas och talibanernas vidriga aktioner i Afghanistan och andra länder och nu senast ISIS omänskliga agerande framförallt i Irak och Syrien. Dessa vidrigheter är det ok att berätta detaljerat om och avslöja, utan att få epitet som anti-islamist eller rasist. Vari ligger skillnaden?

Våldet som maktmedel

Sen årtusenden används våldet som metod för att skrämja till makt och tysta oliktankande. Ibland blir våldet så omfattande att det blir krig, och till och med världskrig. Kanske ligger det något i det som påven Franciskus nyligen sa att tredje världskriget redan startat, men "i bitar".¹⁰ Det betyder dock inte att vi får glömma historien. Våldigt ofta när jag läser om nazismens fasor så återkommer uttrycket *"Glöm inte historien!"* "... om detta må ni berätta...". Men det får ju inte bara gälla nazismens fasor, utan det måste ju också gälla "kommunismens" fasor. Och det är det som Jüri Lina har gjort.

Hans bok är en guldgruva för de historieforskare, som kan och vill och vågar gräva efter nya sanningar. Här finns dock ett problem, som jag inte heller varit medveten om. Jan Gillberg, utgivare av DSM, är en kritiker av det han kallar "Gramsci-vänstern", som han menar har fått alltför stort inflytande över "historikerkollektivet" i Sverige¹¹, men inte nog med det. Även "journalistkollektivet" har genomsyrats av detta perspektiv. Kort innebär detta, enligt Gillberg, att "vänstern" tillåtits att infiltrera alla viktiga mediapositioner, och därmed blir rapportering och debatter filtrerade ur ett "vänsterperspektiv". Allt som bedöms som "ideologiskt besvärande" väljs bort.¹² Som "vänstermänniska" sen många år, hade jag svårt att smälta detta. Jag som i alla år har tyckt att massmedia var alltför "borgerlig", vad jag nu menade med det. *"Det gör ont när knoppar brister"*, skrev Karin Boye. Det gör ont att bli medveten om sina egna brister och kunskapsluckor, säger jag. Det psykologiska motståndet är starkt. Men jag är ju tvungen att inse att nya fakta och insikter ständigt förändrar min världsbild.

⁷ <http://www.iamthewitness.com/doc/Jews.and.Communism.htm>

⁸ Även Olof Frånstedt som skrivit böckerna *"Spionjägaren"* del 1 och del 2 om sina egna erfarenheter i sin roll som chef för kontraspionaget i Sverige, använder begreppet "bolsjevikjudarna" när han beskriver ledningen i Sovjetunionen under andra världskriget.

⁹ För information, se <http://jyri.lina.com/eesti/svenska/varldsbyggarnas-bedrageri-frimurarnas-dolda-historia/>.

¹⁰ Påven: *Dagens konflikter utgör ett tredje världskrig "i bitar"*, http://sv.radiovaticana.va/news/2014/09/15/p%C3%A5ven:dagens_konflikter_utg%C3%B6r_ett_tredje_v%C3%A4rldskrig_%E2%80%9Di_bitar%E2%80%9D/sv1-825388

¹¹ Gillberg, Jan (2008) *Giftmord i statsnyttans tjänst*, DSM 3-4/2008.

¹² Se fotnot nr 8.

Innan jag går vidare om Juri Linas bok vill jag berätta om Arkadij Vaksberg, som skrivit ”*Giftlaboratoriet*”.

Arkadij Vaksberg.

Arkadij Vaksberg var en rysk advokat och författare inom politisk historia. Han föddes 1933 i Moskva. Han lämnade Sovjetunionen och bodde ett antal år i Stockholm och sen i Paris. Han har skrivit ett 40-tal böcker om rysk och politisk historia. Sex av dem är översatta till svenska. Jag har bara läst ”*Giftlaboratoriet*”. Han doktorerade i juridik vid Moskvauniversitetet. Liksom Juri Lina var Vaksberg en ”arkivgrävare”. År 1992, i början av Gorbatsjovs perestrojka, öppnades de hemliga arkiven från sovjettiden, ”motvilligt och långsamt”¹³ och forskare kunde äntligen få börja gräva, något som både Lina och Vaksberg gjorde. Båda hade fördelen att kunna tala och läsa ryska. Lina behärskar många språk, förutom estniskan och ryskan, även finska, engelska och naturligtvis svenska, vilket avsevärt underlättat hans researcharbete i arkiven.

Sedan början av 90-talet skrev Vaksberg regelbundet understreckare för Svenska Dagbladet, ofta med ett oförsonligt ljus riktat mot bristerna i Rysslands demokratiska fasad. I en understreckare den 7 juli 2003 avslöjade Vaksberg exempelvis att vår stora stjärna Zarah Leander var spion för Sovjet, trots att alla trodde att hon sympatiserade med nazismen. Hon betraktades som Hitlers favorit och fanns ofta vid hans sida. Men hon hade en hemlig partibok i kommunistiska partiet, enligt Vaksberg. Han menar också att det inte finns någonting som tyder på att Zarah Leander spionerade för pengar. Hon var en av de högst betalda artisterna på den tiden. Han drar slutsatsen att hon gjorde det av ideologiska skäl.¹⁴

Även Vaksberg berättar i mycket kritiska ordalag om ”kommunismens” härjningar i Sovjetunionen. ”Kommunismen” bygger enligt Vaksberg på ”den *revolutionära* moralen” som enligt författaren formulerades redan av Lenin, och som inte har någonting att göra med en *allmänmännisklig* moral.

Vaksberg blev inbjuden till Ryssland för det sedvanliga firandet av segern av andra världskriget den 9 maj år 2011. Han dog enligt SvD ”efter en tids sjukdom” dagen innan, den 8 maj, på Sklifosovskijinstitutet i Moskva.¹⁵

”Giftlaboratoriet”

Boken handlar om det politiska lönnmördandets konst och det topphemliga toxikologiska laboratorium som skapades av Lenin år 1921. Det skulle användas i kampen mot ”sovjetmaktens fiender” (s. 32). Verksamheten sysselsatte upp till 30 000 personer. Lenin och senare Stalin hade vänner som sen kunde bli fiender och då mördades. Det finns ett rykte som säger att Lenin själv blev offer för sin skapelse. Han drabbades under de sista åren av sitt liv av ett antal hjärnblödningar, som ”förvandlade honom till en levande död” (s. 33). Mot slutet kunde han inte tala. Vaksberg berättar ingående om det som kommit fram omkring Lenins dödsprocess och om Stalins irritation. Stalin hade ”sedan länge samlat maktens trådar i sin hand”, skriver Vaksberg och menar att det är högst sannolikt att han påskyndade dödsprocessen. Det saknas bevis, ”men logiskt, historiskt, psykologiskt och strategiskt är det mer än sannolikt.” (s. 33)

Laboratoriet fanns i huset intill den hemliga polisens, NKVD:s, huvudbyggnad. Försöksobjekt i laboratoriet var inte möss eller kaniner utan uteslutande levande människor från Lubjankas fängelser. Byggnaderna var också förenade med Högsta domstolen, som ”avkunnade tiotals dödsdomar varje dag” (s. 39). Domarna verkställdes i källaren. På natten

¹³ *Die Leander egentligen kamrat Zarah?* http://www.svd.se/kultur/understrecket/die-leander-egentligen-kamrat-zarah_99666.svd

¹⁴ Se fotnot 9.

¹⁵ Arkadij Vaksberg död, <http://blog.svd.se/understrecket/2011/05/09/arkadij-vaksberg-dod/>

fördes kropparna över till krematoriet. Vaksberg berättar att det ganska nyligen avslöjats att ytterligare ett fängelse hade inrättats och att det skapades en filial till giftlaboratoriet i dess närhet, ”för att försökskaniner alltid skulle vara tillgängliga” (s. 39).

I giftlaboratoriet experimenterade man fram gifter som skulle kunna förklaras som ett naturligt dödsfall. Man skapade gifter som kunde verka via olika föremål och framförallt gifter som inte lämnade några spår. En tidigare chef berättar i en rättegång:

”Vi ställdes inför uppgiften att utarbeta helt smaklösa giftämnen som kunde blandas i vin och andra drycker eller mat utan att påverka färg eller smak. En särskild uppgift var att syntetisera gifter med omedelbar och med fördröjd verkan. Ett krav var att de inte skulle förorsaka förändringar i organismen så att en obduktion skulle kunna visa att dödsorsaken var förgiftning.” (s. 43)

Vaksberg berättar detaljerat om många av de människor som blev offer för dödsdomar, mord och försvinnanden. Bland annat skriver han att Kremli år 1934 ”kunde skörda de första frukterna av laboratoriets arbete”, när bland andra den berömda författaren Maksim Gorkij ”sannolikt hjälptes på den sista färden...” (s.36).

Officiellt lades giftlaboratoriet ner år 1992, men Vaksberg menar att verksamheten fortsätter, även om det är i mindre skala. Han skrev i SvD år 2008 att giftlaboratoriet inte hade stängts, men att det finns på ny adress.¹⁶

Ett av många exempel som Vaksberg berättar om i boken är om den världsberömda journalisten och regimkritikern Anna Politkovskaja, som först utsattes för ett förgiftningsförsök, men räddades till livet på ett sjukhus. Hon sköts senare på Putins födelsedag den 7 oktober 2006.¹⁷ ”Mordet var menat som en födelsedagspresent till Putin”, säger Pavel Gutjionov, sekreterare i Rysslands journalistfederation.¹⁸ Ett annat känt exempel är mordet på Aleksandr Litvinenko den 23 november 2006. Han var en rysk före detta KGB-överste. Han emigrerade år 2000 till Storbritannien och sökte politisk asyl. Han blev en regimkritiker i exil och i boken *Blowing up Russia* från 2002 anklagade han den ryska säkerhetstjänsten för att ha sprängt ett antal hyreshus. Han började också undersöka mordet på Anna Politkovskaja. Två veckor senare avled han efter att sannolikt ha förgiftats av det radioaktiva ämnet Polonium 210.

Vaksberg beskriver att Putin är erkänt långsint och snarstucken och att han inte tål kritik eller sånt han upplever som kränkande. Undrar hur han upplever de kränkningar som pågår idag från en stor del av världen? Vaksbergs förhoppning är att kunskaper om giftlaboratoriet och dess verksamhet skall bidra till förståelse för hur och varför så många politiskt oppositionella och kritiska journalister fortfarande, i dagens Ryssland, plötsligt omkommer i allehanda svårdefinierade sjukdomar.¹⁹

Jag läste för en tid sedan även Masha Gessens *”Mannen utan ansikte”* (2013) om Putin, så Vaksbergs avslöjande kom inte som en överraskning. Att Litvinenko blev förgiftad av ett radioaktivt ämne, sannolikt på order av Putin, är i det perspektivet inte långsökt.

En recensent skriver om Vaksbergs bok i SvD:²⁰

”Jag har funderat, läst om, och försökt finna den lämpligaste ingången till Vaksbergs bok. Är det författarens vesslelika förmåga att tränga sig in i svåråtkomliga arkiv, vidden av det

¹⁶ *Giftlaboratoriet har inte stängts*, SvD 15 april 2008, http://www.svd.se/kultur/litteratur/giftlaboratoriet-har-inte-stangt_1132161.svd

¹⁷ Börge Nilsson har berättat om denna heroiska kvinna i boken *”Ensam. Alldeles ensam”*. Jan Gillberg recenserar boken i DSM 2/2012.

¹⁸ *Mördad – på Putins födelsedag*, <http://www.journalisten.se/nyheter/mordad-pa-putins-fodelsedag>

¹⁹ Se fotnot nr 8.

²⁰ Se fotnot nr 8.

kommunistiska barbariet eller det faktum att så mycket fortfarande är okänt som gör 'Giftlaboratoriet' så angelägen?"

Terrorism

För de flesta av oss fick begreppet "terrorism" en innebörd efter den 11 september 2001 i och med katastrofen i New York. *Terror* kommer från latins "terror" som betyder rädsla, fruktan. Vaksberg menar att bolsjevikerna utvecklade terrorism till ett "statspolitiskt redskap" för att styra det enormt stora Ryssland med dess gigantiska resurser. Lejda mördare, som kände sin plikt mot partiet, engagerades i syfte att skrämja människor till lojalitet och lydnad. Det skapades en yrkeskår av mördare som tog livet av tusentals människor, "politiker, samhällsdebattörer, militärer, kulturarbetare och forskare" (s. 12).

Lenins order var ohyggliga. Vaksberg citerar:

"Häng hundra storbönder (jag understryker häng!), och se till att det sker i folks åsyn. Välj ut de hårdaste kamraterna för avrättningen."

Vid sidan av de offentliga avrättningarna hade Lenin ingenting att invända mot avrättningar i tysthet. Hans order var desamma: hänga, skjuta, och dränka för att sprida skräck. Han sanktionerade utbetalningar till mördarna på 100 000 rubel för varje avrättad och dessutom fullständig anonymitet. ...

De som Lenin kallade 'våra fiender' var tiotals miljoner medborgare i det forna ryska imperiet och de som hängde dem i stinkande rep var en klick terrorister som gripit makten och infört grymmast tänkbara ockupationsregemente." (s. 17)

Vaksberg skriver också:

"Omfattningen av och anonymiteten hos den moderna terrorismen skall inte tillåtas skymma bort gångna tiders förbrytelser och förbrytare eller deras nutida efterföljare som skenheligt tar på sig rollen som terrorismens svurna fiender." (s.12)

"I dagens Ryssland hör vi ideligen om oförklarliga explosioner, bränder, mord eller mystiska dödsfall. De gåtfulla explosionerna i Moskva och en rad andra städer med många dödsoffer som följd skyldes omgående på tjetjenerna och blev en inte obetydlig hjälp åt Vladimir Putin som lovade att straffa terroristerna och befria landet från terrorhotet. Men ingen har ännu blivit straffad och ingen kommer heller att bli straffad, ty en regim som har satt statlig terror i system kommer inte att avslöja och bestraffa sig själv" (s. 13)

"Under Skorpionens tecken"

Lina inleder sin bok med att berätta om att "Sovjetmakten upprättades den 8 november 1917 klockan 02:04 i Petrograd, Rysslands huvudstad. Astrologiskt sett befanns sig solen då exakt mitt i Skorpionens tecken. Därmed fanns det skäl att betrakta Skorpionen som sovjetmaktens symbol och beskyddare" (s. 9). Det är orsaken till bokens titel. Astrologin verkar på många sätt ha styrt många av den kommunistiska ledningens analyser, beslut och handlingar.

Det är verkligen inte lätt att på ett par sidor försöka sammanfatta och göra rättvisa åt innehållet i den 535 sidor tjocka, faktaspäckade boken som Jüri Lina skrivit.²¹ Förra upplagen som kom ut år 1999 var på 340 sidor. Efter 25 år i den akademiska världen är jag enormt känslig för påståenden som inte anges med källor. I Lina's bok får jag detta behov tillgodosett med råge. Jag har sällan sett en bok som är så noga med källhänvisningar. Det gör den stundtals också tungläst rent språkligt, men hellre det än att läsa påståenden utan källor. I synnerhet som Lina redovisar så ohyggliga och ibland nästan osannolikt vidriga fakta.

²¹ "Under the Sign of the Scorpion: the Rise and Fall of the Soviet Empire" har kommit ut på engelska i November 2014. Den har även samma år kommit ut på estniska.

Dessutom berättar Lina i huvudsak om ryska namn på personer, som dessutom ofta har dubbla namn, vilka anges inom parentes. Jag blev aldrig riktigt klar över anledningen. Lenin som exempel hade födelsenamnet Vladimir Uljanov men tog sig namnet Lenin senare. Han lät också ändra sitt födelsedatum. Det gjorde även Stalin, eftersom de inte ville att någon, med hjälp av astrologiska horoskop, ”skulle kunna utröna deras egentliga väsen” (s. 132). Jüri Lina går mycket noggrant igenom släkthistorien för både Lenin och övriga makthavare. Enligt den var Lenin jude och hans modersmål var tyska (s. 133). Enligt Lina föraktade Lenin ryssar. Lenin blev frimurare år 1908 (s.136).

Lina beskriver i kapitel efter kapitel om maktväldet, om den ohyggliga terrorn mot det egna folket, d.v.s. ”sovjetmaktens fiender” – hit räknades också mängder med barn, om frimurarnas och bolsjevikjudarnas kriminella agerande. Lina beskriver hur regeringsmakten visserligen utrotade de kriminella gängen, men lade istället själva, med kriminella metoder, under sig de rikedomar som folket hade. Under den s.k. revolutionen stals förmögenheter, storböndernas gårdar, palats, ja, allt som hade något värde, av de ledande bolsjevikerna, som därmed blev enormt förmögna.

I *Aftonbladet* våren 2014 kunde vi läsa att Vladimir Putin är den rikaste politikern i världen.²² ”I kraft av sitt ämbete har han skrapat ihop en fullkomligt sanslös förmögenhet. Spekulationerna om hans hemliga förmögenhet har sysselsatt forskare, industrianalytiker, journalister, spioner, för att inte tala om hans motståndare i årtal.” skriver tidningen. Det blir lätt att misstänka att roffarmetoderna från förr fortsätter hos maktens män i Ryssland idag.

Jüri Linas berättelser är så ingående, så omfattande och så omänskligt plågsamma att jag har svårt att berätta. Men om Lina orkade så vill jag orka ta åtminstone ett par exempel, och jag väljer exempel från Lenins terror eftersom den var den mest plågsamma för mig. Stalins terror visste jag ju redan lite om. Trotskij och de övriga ledarna har jag ingen relation till, även om de alla genomförde lika vidriga aktioner. Lina skriver som exempel:

”Flera källor visar, att tjekisterna i Charkov ställde upp offren i rad och spikade fast händerna i ett bord, gjorde ett snitt med en kniv runt handleden, begöt händerna med skällhett vatten och drog av huden – det kallades att dra av handsken. På andra håll lade man offrets huvud på ett stöd och tryckte sönder det långsamt med en stor ånghammare. De som nästa dag skulle gå samma öde till mötes, tvingades att åse detta. ...

Man stack ut ögonen på höga kyrkliga fäder, skar tungan av dem och begravde dem levande. Det fanns tjekister som brukade sprätta upp magen på sina offer, varpå de tog ut en bit av tunntarmen, spikade fast den vid en telegrafstolpe och tvingade de olyckliga med piskslag att springa runt stolpen, tills hela tarmslingan rullat upp sig och offret rosslande fann sin död. Biskopen av Voronezj kokades levande i en stor kittel, varpå munkarna med revolvern för pannan tvingades att dricka denna soppa” (s. 153).

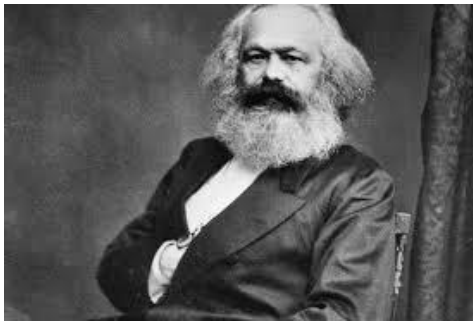
Och så vidare... Tjekisterna var de som var anställda på Tjekan, som var den sovjetiska säkerhets- och underrättelsetjänsten, allmänt benämnd "hemliga polisen". Den grundades av Lenin år 1917. Tjekans hela terrorapparat låg i extremistjudarnas händer, enligt de dokument som är tillgängliga, berättar Lina. Lenin lyckades år 1918 vinna över 1 400 000 judar till kommunismen. De flesta agerade inom Tjekan (s.149). Drygt en miljon judar som inte gick med eliminerades. ”Ingen talar om dessa själar”, skriver Lina (s. 149). Tjekans vice ordförande skrev i sin bok: ”Vi israeliter måste bygga upp det framtida samhället med hjälp av den ständiga rädslan” (s.149). Med Martinus begreppsapparat skulle man säkert kunna säga att detta måste ha varit ”djävulsmedvetandets kulmination”. Eller är det liknande ohyggligheter som pågår i andra länder idag, men vi slipper detaljerna. TV och tidningar visar ytan.

²² Nu är han rikast i hela världen, <http://www.aftonbladet.se/nyheter/article18791653.ab>

Marx – ”ondskans helgon”

En berättelse som var mycket svårsmält för mig var berättelsen om Karl Marx, vars barndomsnamn var Moses Mordecai Levi (1818 - 1883), född i en judisk familj. Som ung skrev han dikter. Man har hittat ett fyrtiotal dikter efter honom. Dikterna avslöjar en grundsyn hos den unge Marx som verkar komplex. Enligt Lina var Marx förtjust i tanken ”att mänskligheten skulle gå under andligt. I sina dikter drömde han om en pakt med Satan” (s. 95). Jag tillhör dom som varit övertygad om att Marx var genuin ateist. Efter Marx död berättade hans hembiträde ”att hennes husbonde brukade sitta i sitt rum framför en rad tända ljus med ett slags måttband bundet kring pannan och bedja” (s.96). Lina undrar om han kanske bad till Lucifer.

Enligt Lina blev Marx också frimurare. Jag trodde jag läst Marx texter grundligt, men med Linas glasögon på så förstår jag att min läsning filtrerades genom fördomar. Jag var ju ”frälst” på Marx. Lina hänvisar till en historiker som bevisade att Marx inte alls föddes i en kristen familj utan familjen hade i hemlighet behållit sin judiska tro och det var därför han fick sitt judiska namn. Fadern hade ”av opportunistisk övergått till kristendomen”.²³ Lina berättar mycket ingående hur Marx kom att utveckla den kommunistiska ideologin under ledning av sin lärofader Moritz Moses Hess, som även blev lärare till Engels. ”Moses Hess förvandlade ganska snabbt den unge Marx till frimurare, socialistisk agitator och sin hantlangare” (Lina i DSM 2/2008).

Ett av frimurarnas hemliga tecken lär vara att man håller ena handen innanför jackan, så som Marx och Lenin gör här.

Det var Moses Hess som, enligt Lina, utformade den socialistisk-kommunistiska ideologins hatiska inriktning. Han ansåg också att det var lämpligt att den socialistiska makten skulle ske under Rothschilds röda familjefana. Familjen Rothschild är bankirer och finansiärer som har tysk-judisk bakgrund och är idag en av världens absolut rikaste och mäktigaste familjer och kontrollerar enligt vissa källor världsekonomin. Namnet Rothschild kommer från ”röd sköld”.

²³ Berättelsen om Karl Marx publicerades separat i DSM nr 2/2008 under rubriken ”Kars Marx – Ondskans Helgon”.

Motsättningen inom nazismen var *rasen*. Inom kommunismen handlade det om *klassen*, klass mot klass.

Lenin och Stalin

Både Linas och Vaksbergs berättelser om hur Lenin och sen Stalin kom till makten och vad som hände sen är skrämmande läsning, i synnerhet som berättelserna om Lenin fortsatte det smärtsamma uppvaknandet inom mig. Vaksberg bekräftar sida upp och sida ner det Lina avslöjat, även om fokus var lite olika. Exempelvis beskriver Vaksberg aldrig något om frimurarnas roll. Däremot nämner han i förbigående vid ett par tillfällen begreppet ”bolsjevikjudarna”, så han var medveten om kopplingen mellan bolsjevikernas, kommunisternas och judarnas roll i ledningen av Ryssland.

Läsningen av de båda böckerna har inneburit intellektuella och känslomässiga svårigheter, men skam den som ger sig. Jag vill inte fastna i ett fördomsfullt kunskapsfack och tunnelseende. Jag vill att mina förkunskaper ska utmanas och ifrågasättas, även om det gör ont.

Martinus kommunism

Så här skriver Martinus i ”*Livets Bog*”, kapitel 4, om kommunismen.²⁴

”Alla ’politiker’ är ’kommunister’ när de kämpar för social osjälviskhet eller för ett upphävande av de ekonomiska klasskillnaderna till förmån för den naturliga klasskillnaden, som enbart kan vara en ’andlig skillnad’, en skillnad som inte bestäms av om man är rik eller fattig och som inte kan mätas i kontostorlekar. Men det betyder naturligtvis inte att alla som i dag kallar sig ’kommunister’ är verkliga ’kommunister’, liksom ju heller inte allt som i dag proklamerar som ’kommunism’ är renodlad ’kommunism’”.

Det var den kommunism som Martinus beskriver, som jag själv kämpade för på 70-talet. Och jag är övertygad om att de allra flesta som idag kallar sig kommunister, eller som tvingats ta avstånd från begreppet och istället kallar sig vänsterpartister och socialister, nog ansluter sig till grundidéerna i den form för kommunism som Martinus beskriver.

Martinus världsbild är en evig utvecklingslära som bygger på *reinkarnationen*, d.v.s. att vi lever om och om och om igen. Genom många livs lidandearfarenheter och kamp för överlevnaden utvecklas successivt vår kärleksförmåga, vår medkänsla, vårt intellekt och vår intuition. Dessutom är *karmalagen* en ofrånkomlig andlig naturlag, som innebär att vi ”får skörda vad vi sått ut”. Det finns ingen som helst slump i tillvaron. Konkret betyder det att *allt*,

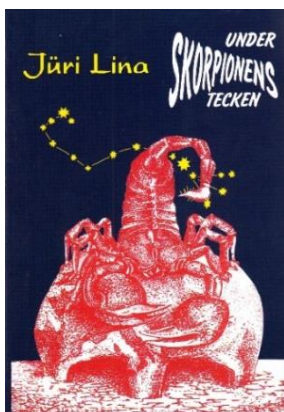
²⁴ Ett internationellt världsrrike under skapande, <http://www.martinus.dk/sv/tt/index.php>

utan undantag, som vi möter av ”gott” och ”ont”, är en skörd av det vi tidigare sått ut, i detta eller i tidigare liv. Det är en gudomlig pedagogik, ”Guds skapande av människan till sin avbild”, ett skapande som ständigt pågår. Eftersom det bara är i den fysiska världen som ”det gör ont att tänka fel”, så är det bara när vi är inkarnerade i en fysisk kropp, som vi kan utvecklas moraliskt.

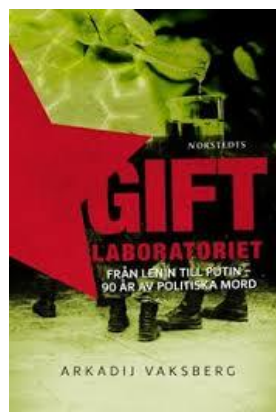
Som jag ser det är ett problem med ”kommunismen” som ideologi, att den hos många grundar sig i en *materialistisk, naturvetenskaplig* världsbild och människosyn. Man har ett *ett-livs-perspektiv*. Människan är tillfälligt och slumpmässigt utlämnad till sina egna och andras handlingar och det är bråttom att skapa det ideala samhället för barn och barnbarn. Så de kärleksfulla ”kommunisterna” handlar i god tro. Med ett *fler-livs-perspektiv* inser vi att vi inte behöver ha så bråttom. Vi är ju själva våra egna barnbarn, eller åtminstone barnbarnsbarn. Vi fortsätter byggandet av framtidens samhälle i liv efter liv efter liv utifrån de erfarenheter vi gör genom livet.

Den materialistiska grundsynen bäddar för det som hände i Sovjetunionen, i Östtyskland, i Tjeckoslovakien, med flera länder, och som fortfarande händer i Kina och i Nordkorea. En materialistisk människosyn, där någon Gud eller andlighet inte existerar, och där etik och moral inte handlar om allmänmänsklig moral, nästakärlek²⁵ och solidaritet, leder lätt till att lösningen handlar om att utrota människor som anses vara obekväma eller fiender. ”Den slutgiltiga lösningen?” Men dessa fiender kommer ju tillbaka, om och om igen. Och med karmalagen som grund så blir det kanske de som ”utrotade” under nazismen och kommunismen, som nu blir ”utrotade” istället; till dess vår kärleksförmåga blir så starkt utvecklad, att vi inte ens nämns göra en fluga förnär. Men dit är det ännu många liv, och mycket kärleksträning.

Martinus fick ibland frågan: Hur snart föds vi igen? Det finns inget enkelt svar, men Martinus menar att en annan andlig naturlag, ”*hunger- och mättnadsprincipen*”, styr detta. När vi åter är ”hungliga på liv i fysisk materia”, gör vår längtan att vi inkarnerar. Han sa nån gång att det kan ta ungefär lika länge som vi var gamla när vi dog. Barn föds snabbt igen. Äldringar, som dör, ”mätta på liv i en fysisk kropp”, tar längre tid på sig. Alla de soldater och ledare som ”utrotades” och ”utrotade” i Sovjet och i Tyskland har med största sannolikt inkarnerat igen och befinner sig bland oss. Är gårdagens nazister och ”kommunister” dagens extremister också? Är det historielösheten som gör att vi nu ser nynazismen, nyfascismen och andra extrema ismer frodas i Sverige, Europa och i hela världen? Med tanke på det som händer i världen idag tycker jag att det är viktigt att vi får veta vad som hände tidigare.

Jüri Linas bok kan bara köpas via hans hemsida, <http://jyri.lina.com/>

”Den största fienden till kunskap är inte okunskapen, utan det är illusionen av kunskap.”

Daniel Boorstin

²⁵ *Nästakärlek* är ett begrepp som Martinus använder för att beskriva en särskild förmåga hos människan, ett särskilt kärleksfullt förhållningssätt till sin nästa. Att ge utan att vänta sig något i gengäld. Att hjälpa sin nästa när denne behöver hjälp.